

PARLEM DE CUINA

Cinema a la carta

Raviolis de llagosta a l'estil *American Cuisine*, perdius amb pètals de rosa de *Com aigua per a xocolata* i, per a postres, els pastissos barrocs del film *Maria Antonieta*, són algunes de les propostes de cinèfil - gastronòmiques que el llibre *Cinema a la carta* de l'editorial Raima ens presenta. Un llibre fascinant sobre les receptes més famoses del cinema. Si hi ha un adjectiu comú per a definir un bon àpat aquest és: "he menjat de cinema". Per això si alguna vegada us heu preguntat quin sabor tenen els mugrons de monja que hi ha exposats en l'aparador de *Chocolat* o si us agradaria preparar un autèntic *Ratatouille* per a sorprendre als més petits, solament heu d'obrir aquest llibre, un detallat receptari que reuneix les més saboroses receptes de la història del cinema. Fàcils i suculentos que us permetran degustar a casa els sabors de les millors pel·lícules. A més acompanyen les receptes les fitxes tècniques, artístiques i curiositats sobre els films presentats.

Escrit per Helena Garcia i Pablo Mérida, ambdós autors expliquen fins a vint propostes cinematogràfiques, amb les seves receptes més especials, dividides en varies seccions: primers, segons, postres i menús infantils. Cada plat ve acompanyat d'una recepta, amb els ingredients i explicacions necessàries perquè el lector pugui preparar-la sense dificultat, i incorpora una nota sobre les seves qualitats nutricionals, l'aportació de nutrients bàsics i com complementar-la perquè sigui més saludable.

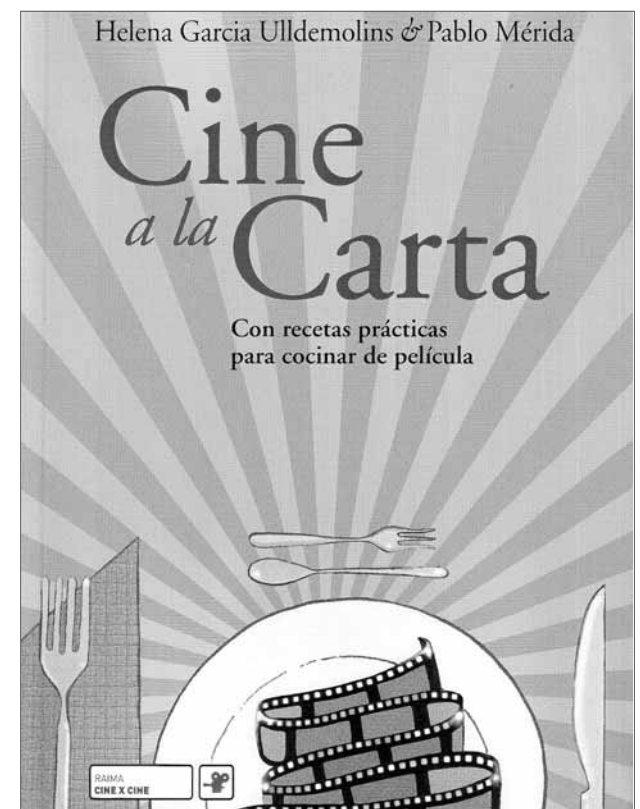
Menjar i beure és el que han fet els protagonistes de les pel·lícules des dels albors del Setè Art, però, en els primers anys del cinema i sense un pes específic en la pel·lícula, el menjar servia per a situar un espai geogràfic i un moment històric. Així, un gran banquet amb peces de caça major recent rostides era una escena obligada en films ambientats en l'Edat Mitjana; o guisats preparats i cuinats al foc de foguera i degustats en paelles esportellades, en els del llunyà Oest. Però poc a poc, la cuina i la gastronomia va anar agafant un

pes més important dins les produccions. Així ara podem dir que han estat moltes han estat les pel·lícules que han activat els sucus gàstrics dels espectadors amb les escenes de romàntics pícnic vistos a *Rebeca* (1940), *Brigadoon* (1954) o *Atrapa a un lladre* (1955) fins als elegants i fastuosos banquets desplegats en *El gatopardo* (1962) o *L'edat de la innocència* (1993). Entre els precursors de la moda del cinema gastronòmic com a tal, podem destacar títols tan emblemàtics com *La gran comilona* (1973), *Viridiana* (1961) o *El guateque* (1968). De molts d'ells ja n'he parlat abans en aquesta secció.

Però va ésser el banquet vist a *El festí de Babette* (1987) el qual va marcar un abans i un després en l'associació entre cinema i gastronomia. A la pel·lícula danesa li seguí: *El cuiner, el lladre, la seva esposa i el seu amant* (1989), *El xef enamorat* (1996), *Deliciosa Marta* (2001), fins a les més actuals *Fora de carta* (2008) o *Dieta mediterrània* (2009), entre moltes altres.

I si *Babete* ens descobrí el plaer de la cuina al cinema Europeu i Americà, *Menjar, beure, estimar* del director Ang Lee (1993), va fer el mateix a les antípodes i encapçalà una llista de films asiàtics amb la cuina coma rere fons: *L'olor de la papaia verda* (1993), *A través de les oliveres* (1994), *Foc* (1996), *Kandahar* (2001), *Les noces del monso* (2001), *Un toc de canyella* (2003) o *Caramel* (2007).

L'apunt: Aprofitaré l'avinentosa per a presentar-vos una nova pel·lícula gastronòmica que s'estrenarà al nostre país en el mes de març, es tracta de l'alemanya *Soul Kitchen*. Dirigida per Fatih Akin, ens conta la història de Zinos, el propietari d'un restaurant que no rutlla gaire bé. La seva al·lota s'ha mudat a Sanghai, el seus client li boicotegen el restaurant i el seu germà, que era a la presó, acaba de tornar. Amb tot això Zinos també haurà d'enfortir-se als especuladors que pretenen esbucar el seu local per fer-hi vivendes. Mentre

esperau l'estrena, podeu veure el tràiler i els llistat complet de pel·lícules a www.cuinanet.com, clicant a la secció de cinema i cuina. Bon profit i bona setmana.

Joan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

65è aniversari de l'alliberament d'Auschwitz

Aquest més de gener, què ja està a les acaballes, el dia 27 fou el 65è aniversari de l'alliberament del major camp de concentració i extermini nazi, Auschwitz on foren exterminats un milió tres-cents mil persones jueves, durant 3 anys. Es trobava, o millor dit els edificis encara es troben al sud de Polònia i quan les tropes russes hi entraren, es trobaren amb un espectacle dantesca: les set mil persones que quedaven eren cadàvers vivents.

Nacions Unides ha declarat el dia 27 de gener, com el dia internacional del Record de les víctimes de l'holocaust. Actualment la majoria dels supervivents no superen els 80 anys i d'aquí poc no en quedarà cap testimoni viu d'aquella barbàrie i brutalitat que fa empegueir-se de la condició humana, que pogués ocórrer.

En una sèrie de televisió referent a la guerra civil espanyola, "les veus del Pamano" basada en una novel·la de Jaume Cabré, començava amb una frase que ens recordava les paraules de Jesús de Natzarè a la creu, però que estaven modificades. Deia: "Pare, no els perdonis, perquè sabien el que es feien". Els nazis i tots els seus superiors, arribant fins a Hitler, sabien el que es feien. Tant ho sabien que per esborrar empremtes de les atrocitats, els altres camps d'extermini, Sorbitor, Treblinka i Belzec foren totalment destruïts.

Un pintor supervivent d'Auschwitz, que va perdre assassinada tota la seva família, presentà una exposició de quadres que mitjançant la tècnica i la manera dels tatuatges dels aborígens Indonesis, tot en record i similitud, del tatuatge que li feren al braç en el camp d'extermini. També afegir que tant en els tatuatges com a les seves pintures, els aborígens indonesis, per a ells, cada punt significa una persona que ha mort. El pintor va renunciar a la llengua alemanya i se'n va anar a França, ja que segons unes paraules seves que transcriu, va dir: "No podia viure en un lloc on havien intentat eliminar-me".

Que a 65 anys del record d'aquella brutalitat, en el dia d'avui, la llista negra de genocidis que ha practicat la humanitat en ple segle XX i no seria d'estranyar que en el 21 continues, és esfereïdora.

Em va arribar la notícia de què Ali "El químic", el segon del govern de Sadam Hussein ha estat executat a la forca, acusat de gasejar a cinc mil persones kurdes. Cap telenotícies, al manco que jo hagi vist aquests dies ha donat la informació. Tampoc com és lògic, cap telenotícies ha informat que qui va proveir del gas per fer aquesta aberració, fou el pare del Zombi George Bush. Hom és demana, si ell no sabia, perquè s'empraria el gas que subministrava al Govern de Sadam Hussein. Ni foll, "ni harto de vino" em creuria que no ho sabés perquè s'empraria el gas letal venut al genocida; per tant, consider que seria corresponsable del fet i hauria d'ésser jutjat per un tribunal internacional, ben igual que el seu fill el zombi per la responsabilitat en la Guerra d'Iraq que pel darrer informe que vaig llegir, i fou fa prop d'un any, sobrepassava el milió de víctimes civils i que pel ritme dels atemptats, ja deu passar del milió i mig.

Consider que qualsevol Govern, i el puntal de la piràmide, el seu president, de qualsevol país que ha venut armes a diferents faccions de països en guerra i que mitjançant aquestes armes s'ha comès un genocidi; haurien d'ésser jutjats pels Tribunals Internacionals com a corresponsables dels mateixos. No basta seure-hi exclusivament al braç executor. Ells també haurien d'ésser jutjats per delictes de lesa humanitat.

Tot govern que ven armes a països en guerra, on es cometen genocidis, tenen les mans banyades de sang, ja que per interessos econòmics han col·laborat en l'execució d'un crim. Retorn al principi de l'article. A vegades m'he aturat a pensar, que sinó hagués estat per la quantitat ingent de llinatges que sortien a la llista demanada al Bisbe Miralles, a la qual a més del quinze llinatges més coneguts en sortien a prop de tres-cents més (quasi mig Mallorca) dels llinatges xuetes, descendents de jueus conversos que la Gestapo sol·licita a la Falange; igual jo no existiria, ja que la meua família també hagués estat exterminada en un dels camps de concentració creats per exterminar a milions d'éssers humans, que amb el trist i patètic nom de "solució final" va batejar el tarat mental de Hitler ajudat dels seus sequaços.

He escrit en una altra ocasió, que vaig estar en el Museu de l'Holocaust de Jerusalem i que en entrar-hi em vaig sorprendre de tal manera, que se'm va fer un nus a la gola i els ulls m'espantaren, caient-me unes quantes llàgrimes. No vaig sentir odi, tampoc ganes de revenja, però si una pena i una tristesa que m'inundà l'ànima. No em cabia dins l'enteniment cap tipus d'explicació possible per aquella bestiesa; on també hi ha corresponsables que coneixent que s'estava desenvolupant aquella activitat bàrbara i macabra, feren orelles de consol, i no mogueren un dit per evitar-ho i no comprometre's i salvaguardar els seus interessos. Un exemple fou Pio XII, just a Itàlia foren enviats prop de vuit mil jueus italians als camps d'extermini, però també altres dirigents d'altres països, que no tenien cap interès en enfrontar-se amb Hitler i la seva maquinària bèl·lica; i també giraren els ulls cap a un altre costat, malgrat posteriorment ho paguessin amb la sang dels ciutadans dels seus països. Davant aberracions com aquella, així com d'altres no es pot ésser neutral. No es pot actuar com feu en aquells moments, per exemple Suïssa. Ja que els que poguessin evitar aquell genocidi, si per acció o omissió no feren res, no tan sols jo, sinó la història els considerarà corresponsables de l'Holocaust.

Que un Papa, Joan Pau II, demani perdó, realitzant una autocrítica de la postura del Vaticà davant de l'Holocaust és molt significatiu. També ho és que acabada la guerra molts criminals de guerra pogueren fugir a Suïssa i Argentina, amb el suport de religiosos catòlics (alguns amb passaports del Vaticà i disfressats de sacerdots).

Vos puc assegurar que desitjaria, que fos la darrera vegada en la història de la humanitat que ocorregués un genocidi. I que la vida humana, fos el patrimoni més valorat per tots els éssers humans. Crec amb la utopia i lluit per ella, malgrat sé cert que no la veuré realitzada, això no m'importa.

Josep Bonnin

